

ANY OLÍMPIC

EN EL RECORD

Amb aquest mateix títol s'encapçalava l'editorial del segon número d'*Apunts*, d'això fa vint-i-vuit anys, coincidint en el temps l'aparició de la revista i els Jocs Olímpics de Tokio.

Crec que l'ocasió és bona per recordar aquell ja llunyà 64, exponent fidel d'una dècada controvertida i apassionant.

Es l'any que Jack Ruby va eludir, amb la seva mort, potser l'última oportunitat de desenrotllar el secret de la mort de John F. Kennedy. És l'any que es crea l'OAP i el que nous països africans, –Zàmbia, Kènia i Tanzània–, recuperen o estrenen la seva sobirania; és el de la inauguració de la faraònica presa d'Asuan; és el de la caiguda en desgràcia de Nikita Krushev, succeït en el poder pel duo Kosiguin-Breznev; és el del primer atac directe de Vietnam del Nord a Estats Units al Golf de Tonkin; és el de la concessió del Nòbel de la Pau a Martin Luther King i el del rebuig de l'homònim de Literatura de Jean Paul Sartre... També és l'any que Mary Quant va llançar la seva revolucionària mini-faldilla, el que els Beatles van ocupar el primer lloc en la llista d'èxits dels Estats Units i el que en Alemanya es va estrenar, en primícia mundial, l'obra de Peter Weis "Marat-Sade"...

Però, i sobretot, és l'any que els Jocs Olímpics d'Innsbruck i de Tokio van llançar al món els seus herois. Els noms de les germanes Goischel, de Bonlieu, Zimmermann, Mentyranta i Sublikova a la ciutat austríaca, i els de Schollander, Dawn Fraser, Valeri Brumel, Bob Hayes, Abebe Bikila, Tamara Press, Peter Snell, Joseph Frazier, Yukio Endo, Vera Caslavskaja i Larisa Latinina a la capital nipona, figuren per dret propi, juntament amb molts d'altres, com a brillants protagonistes de la història de l'olimpisme.

Pecaríem d'injustos si no dedicuéssim un record als èxits esportius del nostre país, precisament en aquest mateix any. Si bé hem de convenir que el nostre paper en els Jocs va ser pobre, com a compensació es va aconseguir el títol europeu en futbol i el mundial en hoquei sobre patins.

Amb certa nostàlgia, per què no, evoquem aquell 1964 i amb espectació esperançada assistim a l'inici d'aquest 1992.

J.G.

AÑO OLÍMPICO

EN EL RECUERDO

Con este mismo título venía encabezado el editorial del segundo número de *APUNTS*, hace de esto veintiocho años, coincidiendo en el tiempo la aparición de la revista y los Juegos Olímpicos de Tokio.

Creo es buena la ocasión para recordar aquél ya lejano 64, fiel exponente de una década controvertida y apasionante.

Es el año en que Jack Ruby elude, con su muerte, la última oportunidad quizás de desentrañar el secreto de la muerte de John F. Kennedy. Es el año en que se crea la OLP y en el que nuevos países africanos, –Zambia, Kenia y Tanzania–, recuperan o estrenan su soberanía; es el de la inauguración de la faraónica presa de Asuan; es el de la caída en desgracia de Nikita Krushev, sucedido en el poder por el dúo Kosoguín-Breznev; es el del primer ataque directo de Vietnam del Norte a Estados Unidos en el Golfo de Tonkin; es el de la concesión del Nobel de la Paz a Martin Luther King y el del rechazo del homónimo de Literatura por Jean Paul Sartre... También es el año en que Mary Quant lanza su revolucionaria mini-falda, en que los Beatles ocupan el primer lugar en la lista de éxitos en los EEUU y que en Alemania se estrena, en primicia mundial, la obra de Peter Weiss “Marat-Sade”...

Pero, y sobre todo, es el año en que los Juegos Olímpicos de Innsbruck y Tokio lanzan al mundo sus héroes. Los nombres de las hermanas Goischel, de Bonlieu, Zimmermann, Mentyranta y Sublikova en la ciudad austriaca, y los de Schollander, Dawn Fraser, Valeri Brumel, Bob Hayes, Abebe Bikila, Tamara Press, Peter Snell, Joseph Frazier, Yukio Endo, Vera Caslavskaja y Larisa Latynina en la capital nipona, figuran por derecho propio, junto a otros muchos, como brillantes protagonistas en la historia del olimpismo.

Pecaríamos de injustos si no dedicásemos un recuerdo a los éxitos deportivos de nuestro país, precisamente en ese mismo año. Si bien hemos de convenir que nuestro papel en los Juegos fue pobre, como compensación se consiguió el título europeo en fútbol y el mundial en hockey sobre patines.

Con cierta nostalgia, por qué no, evocamos aquel 1964 y con esperanzada expectativa asistimos al inicio de este 1992.

J.G.

ANY OLÍMPIC

PER A RECORDAR

Efectivament, amb expectació esperançada assistim a un nou Any Olímpic.

S'acaba d'apagar la torxa d'Albertville i s'apresta per a ser encesa, altra vegada a Barcelona.

S'ha de convenir que, malgrat totes les mistificacions que els Jocs han patit en el decurs dels anys, aquest són encara capaços de despertar sentiments i emocions; alemnys entre els que saben descobrir en l'Esport valors que, en ocasions, apareixen desdibuixats entre tant triomfalisme, tanta incomprensió i tanta deshonestedad.

Any olímpic per recordar que els Jocs són la gran festa de l'esport mundial i de tots els esportistes, no només de l'elit privilegiada.

Per recordar també, tot i que sigui molt usat, que l'important és participar i que el que competeix ho fa sempre amb dignitat, malgrat que es perdi en els últims llocs de la classificació.

Per recordar que la rendibilitat d'uns Jocs està en funció dels mèrits que es van fer organitzar-los i, sobretot, del que se sigui capaç de fer una vegada hagin acabat.

Per recordar, tot i que sigui per oblidar d'immediat, la mesquinesa i la insensatesa de tantes manifestacions fetes per dirigents esportius, per periodistes o aprenents de periodisme i fins i tot per futurs participants olímpics.

J.G.

AÑO OLÍMPICO

PARA RECORDAR

En efecto, con esperanzada expectación asistimos a un nuevo Año Olímpico.

Acaba de apagarse la antorcha en Albertville y se apresta a ser encendida, de nuevo, en Barcelona.

Se ha de convenir que, pese a todas las mistificaciones que los Juegos han venido sufriendo en el curso de los años, éstos son todavía capaces de despertar sentimientos y emociones; al menos entre los que saben descubrir en el Deporte valores que, en ocasiones, aparecen desdibujados entre tanto triunfalismo, tanta incomprensión y tanta deshonestidad.

Año olímpico para recordar que los Juegos son la gran fiesta del deporte mundial y de todos los deportistas, no sólo de una élite privilegiada.

Para recordar también, aunque sea muy manido, que lo importante es participar y que el que compite lo hace siempre con dignidad, aunque se pierda en los últimos lugares de la clasificación.

Para recordar, que una mayor o menor brillante participación está sujeta al albur de numerosas circunstancias que condicionan el éxito o el fracaso, aunque en último término es siempre el resultado de una mejor o peor planificación del deporte de un país.

Para recordar, que la rentabilidad de unos Juegos está en función de los méritos que se hicieron para organizarlos y, sobre todo, de lo que se sea capaz de hacer una vez finalizados.

Para recordar, aunque para olvidar de inmediato, la mezquindaz e insensatez de tantas manifestaciones hechas por dirigentes deportivos, periodistas o aprendices de periodismo e incluso futuros participantes olímpicos.

J.G.

